

Petrovszki László (SZTE Szegedi Politológus Hallgatók Egyesülete)

Megyei jogú városok polgármestereinek és egyéni országgyűlési képviselőinek inkumbenciája 1994-2014 között

Az inkumbencia politikatudományban alkalmazott fogalma szerint az inkumbens, azaz a hivatalban lévő politikus, előnnyel indul a következő választásokon kihívóival szemben. A jelenség jellemzően a politikus személyes jelenlétéből fakad (Papp Zsófia, 2016), így legjobban egyéni választókerületi rendszerekben vizsgálható. Magyarországon többek között e módszer alkalmazható az országgyűlési választások egyéni választókerületi ágára, valamint a közvetlenül választott települési polgármesterekre. A hazai politikatudomány megállapításai szerint a polgármesterek tekintetében az inkumbencia erősen jelen van (Kozma Viktória-Kumin Ferenc, 2010).

Tanulmányomban a megyei jogú városok polgármestereinek inkumbenciáját hasonlítom össze e települések egyéni országgyűlési képviselőivel. Hazánkban az egyéni választókerületek nem egyeznek meg a megyei jogú városok területével: egyéb környező települések tartoznak hozzájuk, vagy több egyéni választókerületre vannak osztva. Ebből az állapotból kiindulva szükséges megállapítani az országgyűlési választások alkalmakor a megyei jogú város területén inkumbens szavazatok számát. Vizsgálódásom tárgyának azért a megyei jogú városokat tettem meg, mert közel azonos lélekszámú választópolgárt fednek le, mint egy egyéni választókerület.

Összehasonlítom, hogy a két választástípusban mennyi az inkumbens szavazatok aránya, valamint hányszor győz a regnáló jelölt. Megvizsgálom a kijelölt időszakban pozícióba került polgármesterek és képviselők számát, így következtetve a két választástípus politikai tendenciakövetésére. Ezen felül vizsgálom, hogy milyen hasonlóságok, különbségek és anomáliák figyelhetők meg a két tisztviselő-választástípus inkumbencia vizsgálata során.

Süli Szabina Mercédesz (SZTE Móra Ferenc Szakkollégium)

„Bukott képek” a szocializmusban – Értékezés a Rimner Gábor-ügy részleteiről

A titkosszolgálatok vizsgálatának feléledése mindig valamilyen nagy politikai megrázkódtatáshoz, rezsimváltáshoz köthető. Az új elit önlegitimálásának eszköze legtöbbször az elődök kétes ügyeinek kitergetése, annak korrupst, gonosz, kegyetlen vonásainak felfokozása. Ebben a tekintetben az új hatalom az igazságosztó szerepében tetszeleg.

A rendszerváltás kapcsán teljesen jogosan hasonlóra számítunk, de ezzel szemben Magyarország esetén valamivel másabbnak tűnik a helyzet. A sajtó sikerhajhász botránykeltésén, valamint az ellenzéki politikusok arra irányuló törekvésén, hogy a választópolgárokat saját táborukba édesgessék, túl kijelenthető, hogy Magyarország az egyetlen olyan posztkommunista ország, ahol nem történt meg az előző rendszer kétes ügyeivel való el/leszámolás.

Előadásomban arra keresem a választ, hogy az ún. NATO-kémek megítélése a rendszerváltással miért nem kapott ellentétes előjelet, és miért nem történhetett meg ez idáig az oly sokak által követelt rehabilitálásuk.

Vizsgálatom fókuszában ezúttal Rimner Gábor esete áll. A vonatkozó cikkek, filmanyagok, valamint az Állambiztonsági Szolgálatok Történeti Levéltárában fellelhető anyagok két, eltérő kémtörténetet tárnak elénk. A bennem felmerülő kérdések megválaszolása érdekében, személyesen kerestem fel az egykori kémeket.

Szekeres Tamás (SZTE Móra Ferenc Szakkollégium)

Közvetlen kompromisszummentesség – a népszavazás intézmények előnyei és hátrányai

A népszavazás a demokrácia eredeti elveinek, a többségi döntéshozatalnak, és a népszuverenitásnak a legdirektebb megtestesülése, azonban a modern korban kialakult képviselői demokrácia rendszerében kivételesen alkalmazott, komplementer intézménnyé vált. A közvetlen demokrácia különböző formáit számos állam használja, mindazonáltal nem tartozik a gyakran alkalmazott politikai eszközök közé (kivéve Svájcban).

Több ok áll a mögött, hogy a népszavazás általánosan nem képezi részét a mindennapi politikai életnek, bár a közvetlen demokrácia elvi szinten egy eszményi megoldás a tömegek döntésbe történő bevonása által, ennek kivitelezése nem minden esetben meggyőző erejű. Hiába gondolunk a népszavazásra úgy, mint a kormányzat külső ellensúlyára a parlamentáris rendszerekben, gyakran kritikák tárgyát képezi olyan szempontok szerint, mint a szuverenitás, hatáskörök, legitimitás, a kontrollszerep, az egyenlőség biztosítása, informatív jelleg, mobilizálás, kompromisszumkészség. Itt nem a nép politikai szerepét idealizáló, vagy éppen elitista lealacsonyító nézetek ütköznek, hanem egy tömegeket megmozgató szavazási mód létjogosultsága, alkalmazásának elvi alátámasztásai, illetve buktatói, valamint levezetésének mikéntje kerül a vita középpontjába. Az intézményhez kötődik azon problémafelvetés is, miszerint a népszavazás csupán eszközzé silányult a politikai szereplők kezében, és valójában a voksolások a feltett kérdéstől független érdekérvényesítésről szólnak.

Előadásomban a közvetlen demokrácia rövid tipológiai ismertetése után a népszavazás alkalmazása melletti és elleni érveket veszem sorra, majd az eszközként való használatára is kitérek.

Benkő Márk (SZTE Móra Ferenc Szakkollégium)

Változó perspektívák. A Brexit hatása az Európai Unió biztonság- és védelempolitikájára

Az Európai Unió jövője körüli kérdéseknek szignifikáns részét képezik a jelenleg is zajló Brexit-tárgyalások az Egyesült Királyság és az Unió között. Nagy-Britannia, mint az európai kontinens egyik legnagyobb gazdasági, diplomáciai és katonai